

Sygn. akt XI W 5409/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska

przy udziale oskarżyciela publicznego K. C.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu: 2 listopada, 22 grudnia 2015 roku w W.

sprawy przeciwko **W. O.**

synowi J. i A.

urodzonemu (...) w Ł.

obwinionemu o to, że:

w dniu 24 marca 2015 roku około godziny 12:50 w W. na ulicy (...) dokonał postoju pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...),

w strefie obowiązywania znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania”,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 kw,

I. obwinionego W. O. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, który kwalifikuje z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw skazuje go, a na podstawie art. 92 § 1 kw, art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 5409/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 marca 2015 roku około godziny 12.50 obwiniony W. O. przyjechał samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...) w okolicę ulicy (...) w W..

W miejscu tym obowiązuje znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” - miejsce oznakowane jest pionowym znakiem drogowym.

Obwiniony W. O. nie zastosował się do tego znaku drogowego – zaparkował pojazd, wysiadł i oddalił się.

W związku z powyższym zachowaniem obwinionego, interwencję podjął patrolujący ten obszar miasta i obserwujący manewr obwinionego funkcjonariusz Straży Miejskiej P. B..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- zeznania świadka P. B. (k. 58-59, k. 10);
- notatkę urzędową (k. 1-3);
- zdjęcia (k. 46-49).

Obwiniony W. O. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Odmówił odpowiedzi na pytanie, czy to on zaparkował pojazd w przedmiotowym miejscu. Nie kwestionował swojego pobytu na miejscu interwencji. Wyjaśnił, że samochód był zaparkowany od wjazdu od ulicy (...), od którego to wjazdu nie ma oznaczenia zakazującego parkowania. Jeżeli ktoś przejeżdża, odwróci się i zobaczy znak z tyłu, to może się zorientować, ale zazwyczaj widzimy znaki z przodu i te znaki nas obowiązują (k. 51).

Sąd zważył, co następuje:

Oдноśnie poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych

Wyjaśnienia złożone przez obwinionego W. O. stanowią w ocenie Sądu rezultat przyjęcia przez obwinionego określonej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia odpowiedzialności. W judykaturze wskazuje się, iż prawem obwinionego jest złożenie w sprawie takich wyjaśnień, jakie uznaje za najbardziej korzystne z punktu widzenia swojej obrony – może skutecznie realizować swoje uprawnienia procesowe (a Sąd zobowiązany jest interpretować je zgodnie z zasadą in dubio pro reo) do czasu, gdy nie popadnie w sprzeczność z obiektywnie ustalonymi w oparciu o przeprowadzone dowody faktami, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 28 stycznia 1998 r., II AKa 230/97, OSA z 1999 r., nr 11-12, poz. 89).

Także argumentacja obwinionego odnośnie nieobowiązania zakazu wyrażonego znakiem drogowym w sytuacji, gdy nie widzi się tegoż znaku, bo wjechało się od przeciwnej strony, a następnie zaparkowało po drugiej stronie (po stronie, gdzie ustawiony jest znak i za znakiem) nie zasługuje na uwzględnienie. Przyjęcie takiego rozumienia zakresu obowiązywania znaków drogowych byłoby nieracjonalne. Jak wynika z ujawnionych zdjęć i co de facto nie jest między stronami sporne, w miejscu, gdzie stał przedmiotowy pojazd, obowiązuje znak B-36. Odpowiedni znak drogowy pionowy ustawiony jest na chodniku - po tej stronie, po której stał samochód obwinionego.

Z zeznań świadka P. B. (k. 58-59, k. 10) - funkcjonariusza Straży Miejskiej, który w dniu i miejscu zdarzenia pełnił służbę w patrolu, obserwując bezpośrednio zachowanie obwinionego, wynika, że to właśnie W. O. zaparkował przedmiotowy pojazd marki R. o numerze rejestracyjnym (...). Zeznania tego świadka są logiczne, jasne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Znajdują potwierdzenie w treści notatki urzędowej (k. 1-3), sporządzonej przez tegoż świadka bezpośrednio po zdarzeniu. Świadek P. B. jest funkcjonariuszem publicznym, osobą obiektywną - obcą dla obwinionego. Nie ma on żadnego interesu, żeby obwinionego obciążać zeznaniami o wykroczenie, którego ten nie popełnił. Zeznania P. B. nie budzą wątpliwości Sądu. Świadczą jednoznacznie, że obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego B-36.

Sąd uznał nadto za wiarygodne ujawnione w toku rozprawy dokumenty i zdjęcia. Nie zachodzą bowiem żadne okoliczności mogące podważyć ich wiarygodność i żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Oдноśnie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego obwinionemu.

Czyn przypisany obwinionemu W. O. wyczerpał dyspozycję art. 92 § 1 kw - niestosowanie się do znaku drogowego.

W okolicznościach sprawy niniejszej obwiniony nie zastosował się do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Stosownie do treści przepisu § 28 ust. 2 Rozporządzenia Ministrów Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych – znak B-36 oznacza zakaz zatrzymania pojazdu. Zakaz dotyczy tej strony drogi, po której znak się znajduje (§ 28 ust. 3 pkt 1 Rozporządzenia).

Zasadnym jest twierdzenie, iż obwiniony jest sprawcą wykroczenia, a nie jedynie czynu zabronionego. Jego czyn jest bezprawny (narusza normę sankcjonowaną i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karalny (realizuje wszystkie znamiona czynu zabronionego i nie został popełniony w okolicznościach wyłączających bezprawność), karygodny (jest czynem społecznie szkodliwym), jest to również czyn zawiniony przez obwinionego (popełniony w sytuacji, w której sprawca mógł postąpić zgodnie z nakazem zawartym w normie prawnej, nie zachodzi w stosunku do niego żadna z ustawowych lub pozaustawowych okoliczności wyłączających winę). Stopień zawinienia wyznaczają: rozpoznawalność sytuacji – zarówno w sferze faktycznej, jak i w płaszczyźnie jej prawnego wartościowania, możliwość przeprowadzenia prawidłowego procesu motywacyjnego i podjęcie decyzji o postąpieniu zgodnie z nakazem prawa oraz zdolność do pokierowania swoim postępowaniem. Ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku, iż obwinionemu można postawić zarzut, że w czasie swojego bezprawnego, karalnego i społecznie szkodliwego czynu nie dał posłuchu normie prawnej.

Oдноśnie wymiaru kary i pozostałych rozstrzygnięć.

Wymierzając karę obwinionemu W. O. , Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw.

W przekonaniu Sądu orzeczona kara w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy obwinionego, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów sprawy.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd miał równocześnie na uwadze właściwości, warunki osobiste i majątkowe obwinionego, jego stosunki rodzinne, ustabilizowany tryb życia przed popełnieniem wykroczenia. Obwiniony prowadzi kancelarię adwokacką. Obwiniony nie był karany.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd uznał, iż orzeczona wobec W. O. kara grzywny w wysokości 300 złotych, jest sprawiedliwa.

Sąd, wymierzając obwinionemu karę grzywny w takim wymiarze, miał na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma osiągnąć wobec obwinionego, a także miał na względzie, aby kara była sprawiedliwa w odbiorze społecznym i zrealizowała cele prewencji ogólnej.

Na podstawie przepisów art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 30 zł, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz koszty postępowania w kwocie 100 zł, tj. zryczałtowane wydatki postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia.